kõrnõlje! Olõ-õr joodike, olõ-õr prõnkaja, praaja! Sõlla-õr raha! Hoije! Hoije hingemaalese pealt hulga raha. Õtsi puustlõ ehiti ressi — tei nerdõle resi rotta ja kuiva rotta, õks esi. Tei rotte külge ka ristavarre, õks esi. — Lasi-õr muil teta — marja-ai sellegi! Ole nüi valmis, — lasi vie pääle, o vellokene, nii lõlli kistavorrõ kõrd kalgi ku kanebi-lun! O vellokene ega tuo peroft midagi olõ-õr. Mie jaldi tei õmbre, nii sai kuu, ja pähri leiba kinale ni muile!" —

Meersi Saawa Petroonb.
64 aa. s.

6. Tütrik juurna-kraatel.

Setusestel on see prunk, et nui harje kroolma naadas, sis nõsletas tema maka kibota (Jumala sur kõjetas kurp) ala, et sõit ta rahulõsult ja õnsaste rõit kroolda, Jumala, eke Kristuse, pühä Maarja, p.atarna, eka muide pühi nõjode all. Nii naar ka üte tütrik henda tiedmise perra, õrä kroolma, käsk hendale kibota ala afeme pääda, ja külaõalsa kuuna kalksa. Olli ta kibota all maan, külaõalsar poon, — kaad ta afemel istuvile, kaard esa õmbre daala kõrmi, naar iuden jõnurna

„O mu hüvva jeläuelt,
„Sõtäuelt, tähereilt
„Hoija ja hüvvi kõbõsit,
„Kallit kaara füõjõt,
„Ellinka morja maalõ vije,
„Linin pääd, liiva randa!"

Nuiid lask ta esa õmbre naalask henda afemele, ja ost õmmisk tahtumisk. — end furm e tule. Külaõalsar oodõva iuel mõne kõrva aiga, ja kui näiva, et neiu rahulõsult oma tõbe-sroto „ päale puhtama jäi — lätsiva nema, igaüks omale poole. Ent tütrik, ker pel kõrral küll rasse haige olli — porasi õrä, ja rahvale jäi pildas juttu perrä, minna mõntgi negel tõbisk tiugates ker ommi tundmiste, ja orvamiste perrä roolda mõtles. —

Meersi Semmen,
37 a. v.
(Saaremaalta rahvast.)

7. Suure peväliise puhte.

Ütskõrd ranalaiga elli üte jõusar ja keimur kiisi meesper omale riavale esõle tubli, mälehtsevä puhte pidi. Sa aije hulga umatsit ja hõimu kokku, ent tuidus, kaft „väe-heliga" rooga saap, — ei tuppa ta muud, kui furväliise kitse pojakese, ja jorgis ei too ta rohkemb viina kui poole tuobiliise pudeli tõrvae, ent jegi olli naalask — peenikesest jäask — nagonni tühi. —

Kui puhte peeta, esa matetu, hõim fugu lahja lõrmü, — jäi mehele veel kitse pojask kindsa ülle, mida kõiger tahes jüsvä sai, — ja viineste jäi ka nii viid perrä, et sega veel tubli reke perä-puhi pidi, nii et kõigel külaõalsal kätelt ja mälehte sai. —

Jaan Reedo

8. „See om inemine."

Manel mõtte-esendal, seel, olli ütlemaks puur hiino inemise liha perrä. Sa olli jo ega elaja liha saanu ja sõõnu, mis moa pääl lägsk, ent inemise liha — seda ta veel ei ole mailnugi, ja ta aste mõtsk välli, et kessgi mõnd inemise kätte saija, nehha panda. Teel puttu tälle rebane vasta ja küsse: „Kohv vater, kor lätt?" „Vaderakene, lää take vilä pääle," ütel fuss, „ja kae, kask inemise liha füüvä saasi!" Rebane ütel: „Võta minno kah üteh!" „Tule pääle!" ütel fuss, ja noa afva otse keske ülesi.

Välän tulli neile üte hell vanamehekene vasta, ja fusi nälkjalter kaeh, ja ütles rebasele: „Kae, vater, inemine jo nätä, ma lää murra tema meha!" Rebane vastse: „Ei, vater, ta om jo inemisk oiä läämi, taad ei tohi me mitte puttu, sest tema ei ole inemine ei ole, ta om paljalt üte naisterahvas! Võtke temä rahule!"

Elesi minnem tulli näile kätt vasta, ja kui rebane-teda jo kangelt silmäs, sai ta tee-pääle saima ja ütel sele: „See om inemine!" Rebane käsk sel tälle julgeste vasta minnä, kuna kendal tee veeren reidesse oija ojämisk ütel olevat. Rummel fusi aste resitse sungu, kaelt nibuten julgelt kätte vasta, ker tälle enne ligi saamisk tinatsit terwüsi-